

ziaer, og det, det alene handler om, er altså at komme ind på de virksomheder, som snyder på vægten.

Det er eksempelvis forretninger, hvor man har folk ansat, som er på dagpenge eller bistandshjælp og måske oven i købet får en løn, men som både glemmer at opgive det, de tjener, til skattevæsenet, og at melde sig fra i arbejdsløsheds-kassen og på dagpengekantoret. Det drejer sig altså om de situationer, hvor Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har en umiddelbar interesse i at gå ind og se, om der er noget galt. Det viser sig desværre ved nogle af de razziaer, der er foretaget, at der faktisk er nogle, som tænker rimelig kreativt.

Jeg synes ikke, man behøver have bekymringer på den retspolitiske banehalvdel, al den stund der er tale om, at man jo ikke skal retsbeskytte nogen mod kontrol i forhold til at efterleve de regler, vi nu engang har i vores samfund. Jeg forstod, at der overordnet set var tilslutning også til den del af forslaget, og det takker jeg for, men blot disse bemærkninger, også fordi jeg kunne høre, at hr. Poul Nødgaard nærmest havde misforstået forslaget. Hr. Poul Nødgaard troede – sådan som jeg hørte det – at det var a-kasserne, der skulle gå ud og kontrollere i virksomhederne. Det er det altså ikke. Det er Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen.

Så vil jeg sige til fru Annette Just, at det er lidt af en overfortolkning at fortolke dette forslag som en åbning i forhold til tværfaglige a-kasser, som jeg ikke synes er en god ide, og som jeg tror ville ødelægge et velfungerende arbejdsmarked.

Det, vi siger her, er, at når der f.eks. er nogle mennesker i et voksenlærlingeforløb, starter de måske i én a-kasse, og så uddanner de sig over i en anden a-kasse, og det er denne gruppe af personer, der kan få lov at vælge mellem de to a-kasser: Enten den ene a-kasse, indtil de er helt færdige med deres uddannelse, eller også kan de undervejs gennem uddannelsesforløbet vælge en anden a-kasse, som de måske får tilknytning til.

Det er det, der skal forstås ved forslaget. Så det er altså en overfortolkning, for ikke at sige misforståelse, at det skulle åbne op for tværfaglige a-kasser.

Så rejste hr. Bent Hindrup Andersen et spørgsmål om magtudøvelse, og det lyder jo slemt, men det, der er tale om, er jo, at arbejdsløsheds-kasserne har kompetence til at træffe afgørelser i første omgang, og så er der klage-

adgang til Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, og sådan har det i øvrigt været i al den tid, hvor dagpengesystemet har hvilet på de principper, som det gør nu. Og nu har Ombudsmanden så afsagt en kendelse – hvis man kan sige det sådan – der fratager Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen muligheden for at omstøde en afgørelse, som a-kassen har truffet. Og dér er jeg nødt til at sige, at hvis det skulle være et generelt udtryk for magtudøvelse, er det i hvert fald en meget håndfast måde at fortolke det på.

Så jeg er i hvert fald glad for, at der er et flertal, som slutter op om den del af forslaget, som handler om, at Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen fortsat skal være ankeinstans og i virkeligheden en ankeinstans, som en gang imellem giver arbejdsløsheds-kasserne ret og en gang imellem giver arbejdsløsheds-kasserne uret. Og der er i øvrigt flere gange foregået en diskussion her i salen om, hvorfor det er sådan, at man kan vurdere tingene på forskellig vis det ene sted og det andet sted, men det er nu engang ankesystemets dynamik, og det giver jo også en form for retsbeskyttelse.

Jeg vil gerne sige tak for tilslutningen også fra Centrum-Demokraternes repræsentant i debatten her, og så håber jeg, at vi under udvalgsarbejdet kan få fejlet den lille sag om feriedagpengene, som er udestående imellem os, af banen.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Nu kommenterede arbejdsministeren ikke vores holdning til det uanmelde eftersyn, men den er faktisk en parallel til den holdning, vi har til en række andre områder, hvor vi synes regeringen glemmer retssikkerheden. For der er ingen tvivl om, at vi er enige i formålet: at komme snyd og svindel til livs, men på samme måde som både voldtægtsforbrydere og andre har krav på retssikkerhed, skal man altså også have det i det her tilfælde.

Og det er det samme, vi har påpeget er gået galt i noget af lovgivningen inden for miljøområdet og inden for landbrugsområdet, nemlig at man heller ikke har været opmærksom på retssikkerheden dér, når man har villet ind at kontrollere.

Og det bliver jo ikke bedre af, at politiet ikke er med længere, for de har trods alt et fast regelsæt, som de skal arbejde efter, og det er det, vi mener der også skal være, hvis andre